

グレイヴデイツガー

เกรฟดิกเกอร์

ล่าหัวโตเกียว

ทาคาโนะ คะซึอากิ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล



เกรฟติกเกอร์ ล่าหัวโตเกียวก



คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้



@booktime

ทาคาโนะ คะซุฮากิ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

เกรฟดิคเกอร์ ล่าหัวโตเถียว グレイヴディigger

ทาคาโนะ คะซุอากิ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

THE GRAVEDIGGER by Kazuaki Takano

Copyright © 2002 Kazuaki Takano

All rights reserved.

Originally published in Japan by Kodansha Ltd.

Thai translation rights arranged with Kazuaki Takano
through THE SAKAI AGENCY.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2562

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไตฟูกุ ในเครือ บริษัท ไตฟูกุ ครีเอเตอร์ จำกัด

ISBN 978-616-448-021-6

ทาคาโนะ, คะซุอากิ.

เกรฟดิคเกอร์ ล่าหัวโตเถียว.- กรุงเทพฯ : ไตฟูกุ ครีเอเตอร์, 2562.

320 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-448-021-6

ประธานกรรมการบริหาร

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

บรรณาธิการบริหาร

วรุตม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

ชลภา เจริญวิริยะกุล

บรรณาธิการเล่ม

นันทวัฒน์ สกลกุล

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ณัฐพงษ์ ภาคีแพทย์

ศิลปกรรม

the book

พิสูจน์อักษร

ณรงค์ พึ่งบุญพา

ฝ่ายการตลาด

อัศคนัฐ ชูมนุ่ม

ฝ่ายขาย

มนัญชยา ศิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

สุรินทร์ นุระณา

จัดจำหน่ายโดย

สายส่งสุขภาพใจ บริษัท บั๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซ. พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

คำนำสำนักพิมพ์

เกรฟดิกเกอร์ ล่าหัวโตเกี่ยว เป็นนิยายระทึกขวัญจาก ทาคาโนะ คะซูกากิ ที่มีผลงานชั้นยอดอย่าง “บันได 13 ชั้น ปริศนาจากแดนประหาร” (สำนักพิมพ์ JBOOK) ซึ่งได้รับรางวัล Edogawa Rampo ครั้งที่ 47

นิยายเล่มนี้เคยตีพิมพ์ฉบับภาษาไทยมาแล้วในชื่อ “คนขุดสุสาน” (สำนักพิมพ์เดียวกัน) ใน พ.ศ. 2550 แม้ว่าเข็มนาฬิกาจะหมุนผ่านมานานแล้ว แต่รสชาติความสนุกยังอร่อยล้ำ เพราะพล็อตที่มาก่อนกาลนั่นเอง แม้การไล่ล่าสุดระทึกจะเกิดขึ้นในคืนเดียว แต่มีปมมากมายให้ค่านึง ช้าด้วย เหตุการณ์เกินควบคุมก็ยิ่งเกิดขึ้นจนแทบไม่ให้ได้พักหายใจ

นอกจากจะลึนไปกับการเอาตัวรอดของ ยางามิ โทชิฮิโกะ วายร้ายที่อยากกลับใจแล้ว ยังเห็นแง่มุมต่างๆ ของตัวละคร และอาจช่วยให้ผู้อ่านเกิดแนวคิดใหม่เรื่องการมองคนแต่ภายนอกก็เป็นได้ เก็กรินมาขนาดนี้แล้ว พร้อมจะร่วมหนีกการไล่ล่าไปกับตัวละครเอกกันหรือยัง

ขอขอบพระคุณอาจารย์บัณฑิต ประดิษฐานนงษ์ นักแปลและล่ามดีเด่น รางวัลสุรินทราชา พ.ศ. 2562 ที่กรุณามอบต้นฉบับแปลใหม่ให้สำนักพิมพ์ได้ฟุ่ได้เผยแพร่ความสนุกแก่นักอ่านวรรณกรรมญี่ปุ่นสายระทึกขวัญในครั้งนี้

สำนักพิมพ์ไต้ฟุกุ

จากใจนักแปล

เรียกได้ว่านิยายเล่มนี้เป็น Non-stop Crime Action สมกับที่ผู้เขียนเคยไปเรียนการภาพยนตร์ที่ลอสแอนเจลิส แม้จะไม่จบก็ตาม แต่ก็ได้ไปทำงานกับ ABC Network ของอเมริกา แล้วจึงกลับมาเป็นผู้เขียนบทภาพยนตร์ที่ญี่ปุ่น ก่อนจะผันตัวมาเป็นนักเขียนนิยาย และเรื่องนี้เป็นนิยายเรื่องที่สองของเขา

เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นในกรุงโตเกียว และเป็นการไล่ล่าชีวิตของพระเอก ยางามิ โทชิฮิโกะ ที่เกิดขึ้นในช่วงคืนเดียว แต่ผู้อ่านจะลุ้นเสียจนวางไม่ลงทีเดียว

หากใครที่ย่อเยื้องจนทั่วแล้ว แนะนำให้ซื้อนิยายเล่มนี้แล้วไปตามรอยดู สะพานข้ามแม่น้ำสุมิตะมีที่สะพานตามไปดูได้

เหตุการณ์ฆาตกรรมโดยมนุษย์ในชุดประหลาดและวิธีฆาตกรรมที่ไม่เหมือนใคร กับเหตุการณ์ยางามิ คนร้ายกลับใจจะไปบริจาคไขกระดูกให้เด็กน้อยผู้นำสงสาร แต่กลับถูกกลุ่มคนปริศนาตามล่า และแล้วเหตุการณ์ทั้งสองก็ถูกขมวดให้เป็นเรื่องเดียวกัน

แม้หลายคนอาจบอกว่าตอนจบรวบรัดเกินไป แต่รับรองความตื่นเต้นครับ

บัณฑิต ประดิษฐ์ฐานวงศ์

เกรฟติกเกอร์ สำทั่วโตเกียว

สารบัญ

บทนำ	7
ภาคที่ 1 ผู้ให้	18
ภาคที่ 2 คนจุดสุสาน	166
บทส่งท้าย	306

บทนำ

คดีกำลังจะปิดลงทั้งที่ยังหาข้อสรุปไม่ได้

เคนซาคิ หัวหน้าชุดสอบสวนแห่งแผนกตรวจสอบวินัย กองทะเบียนผลที่ 1 สำนักงานตำรวจนครบาล กำลังทำรายงานอยู่ที่โต๊ะของตนบนชั้นลิบเอ็ดของอาคารใหญ่สำนักงานตำรวจ และพยายามสะกดกลิ่นอารมณืหงุดหงิด นิ้วเคาะแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์ผิดครั้งแล้วครั้งเล่า

“คดีนี้ประหลาดจริงๆ”

นิชิกาวะ ลูกน้องของเคนซาคิแต่อายุมากกว่าถึงสิบปี พุดขึ้นลอยๆ เขามักพุดจากระทบกระเทียบก้าวร้าวให้ระคายเคืองผู้บังคับบัญชาอย่างหน้าตาเฉยเป็นประจำ หน้าซำยังพุดพร้อมเหลือบตามองมา ซึ่งน่าจะเป็นการจงใจ

โคซากะ ลูกน้องอีกคนที่นั่งโต๊ะทำงานติดกัน ไบหน้าอ่อนวัยของเขาขมวดคิ้วแล้วพยักหน้า “หน่วยงานเราไม่น่าต้องมาจัดการคดีนี้เลยจริงๆ”

เคนซาคิมองลูกน้องทั้งสอง นิชิกาวะมีไบหน้าเหมือนขุนนางกังฉินในละครย้อนยุค ส่วนโคซากะกลับหน้าเด็ก หน้าซำเคนซาคิเองยังมีรูปลักษณ์เหมือนพนักงานบริษัทมหาชน ทั้งสามดูไม่เหมือนตำรวจเลย ราวกับว่าหน่วยงานของพวกเขาจงใจรวบรวมเจ้าหน้าที่สืบสวนซึ่งดูไม่เหมือนตำรวจมาทำงานด้วยกัน เขาไม่อาจปฏิเสธความคิดนี้ได้ เพราะชุดสอบสวนของแผนกตรวจสอบวินัย กองทะเบียนผลที่ 1 ซึ่งนำโดยเคนซาคิ มีภารกิจพิเศษในการเปิดโปงความผิดของคนภายในสำนักงานตำรวจ ชุดสอบสวนนี้ประกอบด้วยตำรวจเพียงสามนาย ดังนั้นทั้งสามคนซึ่งนั่งโต๊ะทำงานติดกันจึงเป็นหน่วยสอบสวนที่เล็กที่สุด และตอนนี้พวกเขากำลังดูแลคดีประหลาดซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อน

นั่นคือคดีขโมยศพซึ่งตายผิดธรรมชาติ...

เคนซาคิกะเงยหน้าจากจอคอมพิวเตอร์ เบนสายตาไปมองทิวทัศน์ของโตเกียวยามราตรีนอกหน้าต่าง เมืองใหญ่ซึ่งหนาแน่นไปด้วยประชากรมากกว่าสิบล้านคน มีโจรขโมยศพใช้ชีวิตหลบซ่อนอยู่

มันเป็นใครกัน และทำไปเพื่ออะไร

ระยะหลังเริ่มมีฆาตกรรมแบบไร้เหตุจูงใจเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด และฆาตกรรมซึ่งมีสาเหตุเพียงเพื่อการฆ่าคนเช่นนี้ส่วนใหญ่มักมีกลางบอกเหตุลวงหน้า เช่น มีการสังหารสัตว์เล็กอย่างโหดเหี้ยมก่อนลงมือสังหารโหด ฆาตกรวิปริตจะข้อมมือฆ่าสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดเล็ก เช่น กระต่ายหรือแมวก่อนครั้งแล้วครั้งเล่า เคนซาคิกะจึงเป็นห่วงว่าคดีขโมยศพตายผิดธรรมชาติครั้งนี้อาจเป็นกลางบอกเหตุของการเกิดคดีอุกฉกรรจ์ เพราะหากไม่คิดแบบนี้เขาคงหาคำอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้ หากคดีนี้เกิดจากฝีมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้วละก็ เขาจำเป็นต้องรีบตัดไฟแต่ต้นลม

เคนซาคิกะพูดกับลูกน้องทั้งสองว่า “ทำยนี้ผมอยากจะทบทวนความเป็นมาของคดีอีกครั้งหนึ่ง”

นิชิการะมองเคนซาคิกะอย่างรำคาญ

“อย่าคิดจะเอาแต่ทำงานสบายนะ” เคนซาคิกะใส่หน้านิชิการะผู้มีอายุเฉลี่ยสี่สิบ “เราต้องทบทวนอีกครั้งก่อนตัดสินใจว่าควรปล่อยคดีนี้ไปหรือเปล่า พวกเราสืบข้อเท็จจริงย้อนไปตอนเกิดเหตุแล้ว คราวนี้ต้องลองพิจารณาใหม่โดยเรียงข้อเท็จจริงตามลำดับเวลาเพื่อดูว่ามีข้อพิรุธตรงไหนหรือเปล่า”

นิชิการะสายหัวเหมื่อนจะร้องว่า “ไร้สาระที่สุด” ทั้งสามตกอยู่ในบรรยากาศอึดอัดเหมื่อนทุกครั้ง และหน้าที่พูดท่ามกลางบรรยากาศเลวร้ายแบบนี้เป็นของโคซากะผู้อายุน้อยที่สุด

“ฉันเริ่มก่อนนะครับ” โคซากะเอ่ยขึ้น เคนซาคิกะยิ้มมุมปากพลาง

คิดว่านี่อาจเป็นทีมเวิร์กแบบหนึ่งก็ได้

“เรื่องเริ่มขึ้นเมื่อเดือนมิถุนายนปีที่แล้ว ในเขตห้องที่ของสถานี ตำรวจโซฟูเหนือ”

เคนซากิพยักหน้า นึกภาพเหตุการณ์ตอนไปขอข้อมูลจากสถานี ตำรวจโซฟูเจ้าของห้องที่เมื่อหนึ่งปีกับอีกสามเดือนก่อน

มีการลักลอบค้ายาเสพติดบนถนนใกล้สวนพฤกษศาสตร์ตอนกลาง ดึก คนชายชื่อนินซากิ โคเฮ อายุยี่สิบเจ็ดปี ส่วนคนชื่อเป็นกรรมกรอายุ สี่สิบเจ็ดปีชื่อกนโด ทาเกชิ ทั้งสองเคยลักลอบซื้อขายยาเสพติดกันหลาย ครั้งแล้ว แต่คืนนั้นเกิดมีปากเสียงกันด้วยเหตุผลบางอย่าง มีคนถึงสิบเอ็ด คนบังเอิญเดินผ่านที่เกิดเหตุและเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด

ทั้งสองด่าทอกันอย่างเผ็ดร้อนครู่หนึ่ง จากนั้นนินซากิก็หยิบมีดพับ จากกระเป๋าหลังกางเกงมาแทงกนโดซึ่งยืนอยู่ตรงหน้า มันคงเป็นเหตุการณ์ ไม่คาดฝันสำหรับผู้เห็นเหตุการณ์ซึ่งอยู่รายรอบ นินซากิโกรธเกรี้ยวจนลงมือ ทำร้ายร่างกายอีกฝ่าย ดูเหมือนเขาเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีผู้เห็นเหตุการณ์อยู่ ด้วย หลังก่ออาชญากรรมแล้วจึงรีบผลักร่างหมดสติของกนโดเข้าไปในรถ แล้วขับออกไปทันที

เมื่อได้รับแจ้งความ ตำรวจวาดภาพเหมือนของทั้งสองจากปากคำ ของพยาน และตามค้นหาถึงสองสัปดาห์จึงรู้ว่าทั้งสองคือนินซากิและ กนโด ผู้ต้องหาค้ายาบ้าถูกเรียกตัวมาโรงพักทันที หลังจากถูกชี้ตัวโดย เหล่าพยาน นินซากิถูกจับในข้อหาทำร้ายร่างกายและลักพาตัวกนโด โดย ใช้กำลังบีบบังคับ ทว่าตอนนั้นตำรวจรีบเร่งทำผลงานจนทำให้เกิดช่องโหว่ ในการเอาผิดกับนินซากิ เพราะออกหมายจับทั้งที่เจ้าตัวยังไม่รับสารภาพ หน้าซ้ายยังหาศพของกนโดไม่พบ

แน่นอนว่านินซากิปฏิเสธข้อกล่าวหาทั้งหมด สูดหายใจไม่พบศพ ของกนโด ฝ่ายสืบสวนจำต้องละเว้นการทำสำนวนเอาผิดผู้ต้องสงสัยใน ข้อหาฆาตกรรม

“ขณะที่อยู่ระหว่างการสู้คดีในศาลชั้นต้น” โคซากะพูดต่อ “ดังนั้น
จากนี้ ผมขอเข้าเรื่องเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ฝ่ายทนายพยายามยืดเวลาคดี
นี้ออกไป แต่กลับเป็นโชคดีของฝ่ายอัยการ”

“เพราะพบศพของกนโดใช่ไหม”

“ครับ”

เคนซากิเหลือบมองนิชิกาวะซึ่งมีท่าทางเบื่อหน่าย แล้วกลับไปฟัง
โคซากะพูดต่อ

ในเดือนกันยายนของปีนี้เป็นปีถัดมา มีศพตายผิดปกติถูก
ลากขึ้นมาจากหนองน้ำขนาดเล็กชื่อ “หนองคนใจ” ในป่าเขตโอคุตามะ
เนื่องจากนักประดาน้ำซึ่งเทศบาลจ้างมาสำรวจคุณภาพน้ำพบท่อขนาด
ใหญ่หุ้มด้วยแผ่นพลาสติกกั้นน้ำบริเวณก้นหนองลึกประมาณห้าเมตร
เมื่อลากขึ้นมาดูบนเรือก็พบศพเปลือยของชายวัยกลางคนซึ่งถูกฆาตกรรม
ทั่วลำตัวมีรอยฟกช้ำ และบริเวณหน้าอกมีบาดแผลจากของมีคม

จากสภาพศพคาดว่าผู้ตายน่าจะเพิ่งเสียชีวิต กองสอบสวนที่ 1 แห่ง
สำนักงานตำรวจนครบาลและสถานีตำรวจโอคุตามะจึงพิจารณาจัดตั้ง
กองบัญชาการเฉพาะกิจของชุดสืบสวนร่วม ทว่าคดีกลับพลิกผันไปแบบ
คาดไม่ถึง ผลการตรวจลายนิ้วมือพบว่าศพเพิ่งตายนี้คือกนโด ทาเกชิ ซึ่ง
น่าจะถูกฆ่าตายเมื่อหนึ่งปีสามเดือนที่แล้ว แสดงว่ากนโดไม่ได้ถูกนักค้ายา
เสพติดชื่อโนซากิฆ่าอย่างนั้นหรือ ยิ่งไปกว่านั้นยังเกิดเหตุการณ์ปั่นป่วน
ชุดสอบสวนซึ่งกำลังงงววย ในคืนที่กำลังรอการผ่าชันสูตรศพอยู่นั้น ศพของ
กนโดได้หายไปจากห้องปฏิบัติการนิติเวชของมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์
จากนั้นพวกเคนซากิจึงได้รับคำสั่งให้รับผิดชอบคดีนี้

“นอกจากตำรวจแล้วไม่มีใครรู้ที่เก็บศพอีกใช่ไหม”

“ครับ” โคซากะพยักหน้า “หัวหน้าแผนกตรวจสอบตำรวจมีคำสั่ง
ให้พวกเราออกปฏิบัติการเพราะเหตุนี้...”

ทันใดนั้นเองนิชิกาวะยันตัวขึ้นจากพนักเก้าอี้ด้วยท่าทางหนักอึ้ง

แล้วพูดว่า “เรื่องมันเริ่มแปลกจากตรงนั้นแหละ เพราะนอกจากตำรวจแล้ว คนในโรงพยาบาลแพทยศาสตร์ก็รู้ที่เก็บศพเหมือนกัน”

“แต่มหาวิทยาลัยนั้นไม่เคยเกิดเรื่องศพถูกขโมยมาก่อนไม่ว่าอดีตหรือปัจจุบัน ถ้าขโมยโรคจิตเป็นคนในมหาวิทยาลัย ก็น่าจะเกิดเรื่องแบบนี้มาแล้วหลายครั้ง”

“ครั้งนี้อาจเป็นครั้งแรกก็ได้” นิชิการะพูด “อีกอย่างพวกสื่อก็รู้เรื่องการพบศพคนโต และถ้าพบศพตายผิดธรรมชาติซึ่งน่าจะเป็นคดีใหญ่อยู่แถวนี้ ย่อมต้องชันสูตรศพที่มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์อย่างไม่มีข้อยกเว้น คนที่รู้ข้อมูลพวกนี้ดีคงรู้ที่เก็บศพได้ไม่ยาก”

“คุณหมายความว่า” เคนซากิพูดด้วยน้ำเสียงประชิด “คำสั่งให้เราออกปฏิบัติการของหัวหน้าแผนกเป็นการตัดสินใจผิดพลาดอย่างนั้นหรือ”

นิชิการะตอบโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า “คงเป็นมาตรการสำรองเพื่อความมั่นใจเท่านั้นแหละ งานของพวกเราไม่ใช่การหาคนร้ายในหมู่ตำรวจ แต่เพื่อพิสูจน์ว่าตำรวจไม่ได้ทำต่างหาก”

“งั้น คนร้ายตัวจริงคือใครที่ไหนล่ะ มันทำแบบนี้เพื่ออะไร”

“เรื่องนั้นไม่ใช่ธุระของแผนกตรวจสอบวินัย แต่พิสูจน์ได้ว่าคนร้ายไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ที่เหลือก็ปล่อยให้เจ้าหน้าที่ของเจ้าของห้องที่รับผิดชอบ”

นิชิการะอาจพูดถูก แต่เคนซากิไม่อาจยอมรับแต่โดยดี เขาพูดด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน “เป็นไปได้หรือว่าเป็นฝีมือของพวกสันติบาล”

“ว่าไงนะ” นิชิการะถามกลับ หน้าบึ้งตึง

“ประตูห้องเก็บศพถูกปลดล็อกอย่างแนบเนียน” เคนซากิพูดพลางนึกถึงสภาพของประตูทางเข้าออกมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์และห้องเก็บศพ “กุญแจเป็นแบบสลักธรรมดา ถ้าคุ่นเคยการสะเดาะกลอนไม่ถึงนาทีก็เปิดได้แล้ว”

“คนร้ายคงเป็นขโมยมีอาชีพ”

“มีโอกาสเป็นไปได้อีกที่เดียว แต่พวกตำรวจของสันติบาลก็สะเดาะกลอนเป็นไม่ใช่หรอ”

นิชิกาวะได้ยืนดังนั้นก็ยิ้มเล็กน้อยอย่างเอือมระอาแล้วลุกขึ้นยืนชายผู้นี้เคยสังกัดสันติบาลก่อนย้ายมาแผนกตรวจสอบวินัย “ยังไงก็ตามการสืบสวนจบลงแล้ว ฉันขอกลับก่อนละ”

“เดี๋ยว”

เคนซากิร้องห้าม แต่อีกฝ่ายไม่สนใจ “ผมไม่มีเวลาฟังนิทานหลอกเด็กของหัวหน้าหรอก” นิชิกาวะพูดทิ้งท้ายแล้วออกจากห้องไป

เคนซากิคิดว่าเมื่อพบกันครั้งหน้าจะลงโทษนิชิกาวะอย่างไรดี พลังกวาดตามองห้องทำงานของแผนกตรวจสอบวินัยอีกครั้ง

เคนซากิขอย้ายมาแผนกนี้เอง เพราะคิดว่าไม่มีงานไหนผดุงคุณธรรมได้มากเท่าการเปิดเผยความผิดของตำรวจอีกแล้ว เขาปรารถนาจะขจัดเหล่าร้ายซึ่งแฝงตัวในกรอบอำนาจให้หมดสิ้นโดยไม่ปราณีปราศรัยนี่คือสิ่งที่เคนซากิยึดมั่นประจำใจ ไม่ว่าจะถูกพวกฟ้องเกลียดชัง หรือทำให้ครอบครัวของตำรวจที่ถูกจับแตกแยก เคนซากิก็ไม่ใส่ใจ เขาคิดว่าผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษ ไม่มีกรณียกเว้นสำหรับตำรวจโดยเด็ดขาด

สิ่งเดียวที่เคนซากิคาดคะเนผิดคือ แผนกตรวจสอบวินัยแห่งนี้เป็นเสมือนแนวหน้าของการเผชิญหน้าระหว่างเจ้าหน้าที่สอบสวนกับพวกสันติบาลซึ่งไม่ค่อยถูกกันนักอยู่แล้ว เดิมทีหน่วยงานนี้มีเพียงเจ้าหน้าที่จากสันติบาล แต่เมื่อประมาณสิบปีก่อน มีการย้ายเจ้าหน้าที่สอบสวนจากฝ่ายสืบสวนสอบสวนเข้ามาในแผนกนี้ด้วย แผนกตรวจสอบวินัยจึงกลายเป็นหน่วยงานพิเศษเพราะมีเจ้าหน้าที่จากสองฝ่ายซึ่งไม่ค่อยถูกกัน แต่กลับต้องมาร่วมกันคลี่คลายคดี เคนซากิเป็นเจ้าหน้าที่สอบสวน ผ่านงานจับกุมตั้งแต่ขโมยธรรมดาจนถึงอาชญากรอัจฉริยะ ส่วนนิชิกาวะกับโคซากะมาจากฝ่ายสันติบาล

“หัวหน้ามาจากฝ่ายสืบสวนคงจะไม่ทราบ” โคซากะเบือนหน้าหนี

การโต้เถียงของผู้บังคับบัญชาทั้งสอง พลังเปิดปากอย่างลึกลับ “ถึงจะอยู่แผนกสันติบาล แต่พวกที่ทำงานสืบราชการลับก็มีแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่ทุกคนจะมีฝีมือสะเดาะกลอนหรือดักฟังได้”

เคนซากิแอบยิ้มในใจ เมื่อเห็นโคซากะตอบได้คำพูดของเขาอย่างจริงจัง แต่กระนั้นก็ยังลองพูดต่อ “แล้วถ้าการขโมยศพครั้งนี้เป็นฝีมือของคนส่วนหนึ่งในสันติบาลล่ะ”

“พวกเขาคงไม่ขโมยศพหรอกครับ”

“ดูคุณมันใจเสียจริง เคยอยู่หน่วยสืบราชการลับของสันติบาลหรือเปล่า”

“เปล่าครับ” โคซากะตอบกำกวมแล้วรีบพูดว่า “แต่เรื่องการขโมยศพกนโด ทาเกชิ ผมว่ายังไงก็ไม่มีทางเป็นฝีมือตำรวจ น่าจะเป็นพวกโรคจิตบังเอิญมาขโมยในคราวนี้อย่างที่คุณนิชิกาเวพูดนะครับ”

เคนซากิไม่ตอบรับความเห็นของลูกน้อง เขาพูดว่า “เรามีพยานหลักฐานแวดล้อมไม่พอจะเสนอหัวหน้าแผนกให้ดำเนินการสืบสวนต่อไปหรือ”

“ครับ” โคซากะพยักหน้า แต่แล้วก็พูดต่อ “อย่างสุดท้ายที่นึกได้ก็มีแค่ศพ”

เคนซากิมองหน้าโคซากะ สีหน้าของลูกน้องมีแวหวาดกลัวเล็กน้อย “ศพหรือ”

“ใช่แล้วครับ”

เคนซากิหยิบภาพสี่ซึ่งถ่ายขณะตรวจสภาพศพจากแฟ้มบนโต๊ะว่างไว้วิญญูณของกนโด ทาเกชิ บริเวณหน้าอกมีรอยแผลจากการถูกแทง ภาพถ่ายศพขายวัยกลางคนผู้นี้ประหลาดมาก เขาน่าจะตายเมื่อสิบห้าเดือนก่อน แต่ทำไมถึงถูกพบศพในสภาพเหมือนเพิ่งเสียชีวิต

ตอนพวกเคนซากิไปถึงหนองคนใจที่พบศพ มีศาสตราจารย์ประจำ

มหาวิทยาลัยอย่างเข้าวิจัยชาวผู้ที่มีผมหงอกยื่นอยู่ทีนั้น ภายใต้ห้องฟ้ามืดครึ้ม ศาสตราจารย์เฒ่ามองผิวน้ำสีตะกั่วพลางถามพวกเคนซากิว่า “ตำรวจ ทราบไหมครับว่ามีศพกี่ชนิด”

“ชนิดของศพหรือครับ”

เคนซากิถามกลับด้วยความงุนงง ศาสตราจารย์พยักหน้าเล็กน้อย แล้วตอบว่า “ธรรมดาศพจะเน่าแล้วค่อยๆ เหลือแต่กระดูก”

เคนซากิเข้าใจประเด็นคำถามของอีกฝ่ายทันที เขานึกถึงบทเรียน ในโรงเรียนตำรวจแล้วตอบว่า “นอกจากนั้นก็มีศพแห้งกลายเป็นมัมมี่และ ศพที่กลายเป็นซี่ผึ้ง”

“นอกจากนั้นล่ะ”

ศาสตราจารย์ยังถามต่อ แต่เคนซากิก็ไม่ออกแล้ว ตอนนั้น นิชิการะจ้องมองเขาอย่างเย้ยหยัน

“ไม่ทราบครับ”

“ศพแบบมัมมี่และศพกลายเป็นซี่ผึ้งนั้นยังรักษาสภาพเดิมไว้ได้ แม้ตายไปแล้ว เราจึงเรียกว่าศพไม่เน่าเปื่อย มัมมี่หมายถึงสภาพศพแห้ง มากๆ ส่วนศพซี่ผึ้งเกิดในสภาพที่มีน้ำมากซึ่งปิดกั้นอากาศไม่ให้เข้า ศพ ซี่ผึ้งเกิดโดยปฏิกิริยาเคมีจากสภาพแวดล้อมเปลี่ยนไขมันในร่างกายให้ กลายเป็นซี่ผึ้ง

เคนซากิพยักหน้า

“แต่นอกจากมัมมี่และซี่ผึ้งยังมีศพไม่เน่าเปื่อยชนิดที่สาม”

เคนซากิเพิ่งได้ยินศัพท์เทคนิคคำนี้เป็นครั้งแรก “ศพไม่เน่าเปื่อย ชนิดที่สามหรือครับ”

“ใช่ ศพจะอยู่ในสภาพเดิมเหมือนตอนเพิ่งตาย”

ตำรวจทั้งสามมองหน้ากันด้วยความตกตะลึงระคนคลางแคลงใจ ศาสตราจารย์เฒ่าอธิบายต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ตัวอย่างหนึ่งของ ศพไม่เน่าเปื่อยชนิดที่สามเกิดจากฝีมือมนุษย์คือศพแช่น้ำยาฟอรัมาลินที่

ทุกคนรู้จักดี แต่นอกจากนี้ก็มีแบบที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติด้วย เมื่อประมาณห้าสิบปีก่อน มีการพบศพเด็กสาวในหนองน้ำที่เยอรมนี ตำรวจดำเนินการสืบสวนเพราะสภาพศพฟองว่าคงเพิ่งตายไม่นาน แต่จากเครื่องแต่งกายทำให้รู้ว่าเป็นศพเมื่อพันปีก่อน และรู้ด้วยว่าเป็นศพซึ่งถูกประหารชีวิตด้วยข้อหาคบขู้ขี้ชาย เพราะมีบันทึกในเอกสารโบราณชื่อ ‘เยอรมาเนีย’”

โคซากะถามด้วยความตกตะลึง “มีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือครับ”

“แต่ไม่ที่รายในโลก กรณีของเด็กสาวในเยอรมนี พบศพชายซึ่งถูกประหารชีวิตพร้อมกันจมอยู่ในหนองน้ำด้วย แต่กลายเป็นกระดูกไปแล้ว สภาพแวดล้อมซึ่งห่างกันเพียงไม่กี่เมตรทำให้สภาพศพต่างกันถึงเพียงนี้”

“แล้วคดีนี้ล่ะครับ” เคนซากิถาม พยายามสะกดกลิ่นความตื่นเต็น “กรณีของศพที่เพิ่งตั้งขึ้นมาจาก หนองน้ำนี้...”

“ศพถูกห่อหุ้มมิดชิดด้วยแผ่นพลาสติกกันน้ำ อีกทั้งถูกทิ้งตรงกันหนองใกล้ตาน้ำ ซึ่งพ่นน้ำบาดาลอุณหภูมิห้องเซลเซียสอยู่ตลอดเวลา จะว่าไปก็เหมือนอยู่ในตู้เย็นธรรมชาติ ดูภาพถ่ายนี้สิ”

ศาสตราจารย์เอนภาพถ่ายศพให้ทุกคนดู เป็นภาพโคลสอัปบริเวณสีข้างซ้ายของศพ “เส้นสีขาวที่โผล่ออกมาคือซี่โครง หมายความว่าเฉพาะจุดนี้มีการเนาเปื่อยจนเห็นกระดูกสีขาว อาจเพราะแผ่นพลาสติกกันน้ำเฉพาะบริเวณนี้ถูกแสงแดดทำให้อุณหภูมิสูงขึ้น จึงเป็นตัวเร่งการเนาเปื่อย”

“นั่นหมายความว่า...”

ศาสตราจารย์พยักหน้า “ผมคิดว่าศพจากกันหนองน้ำในคดีนี้อาจจัดอยู่ในประเภทศพไม่เนาเปื่อยชนิดที่สามก็ได้”

ในตอนนั้น แมแต่เนซิกาวะยังจ้องมองภาพศพโดยไม่อาจซ่อนอาการตกตะลึงไว้ได้

เคนซากิเงยหน้าขึ้นมองหนองน้ำ ศพของกนโด ทาเกชิเฝ้ารอให้ถูกพบในสภาพเหมือนเพิ่งตาย ณ กันหนองน้ำเย็นเยือก ตอนนั้นเคนซากิ

รู้สึกสัมผัสได้อย่างชัดเจนถึงความตั้งใจแรงกล้าของผู้ตาย พร้อมกับความหวาดกลัวซึ่งไม่อาจจับต้องได้ที่กลางแผ่นหลัง

ความรู้สึกสยดสยองในตอนนั้น ยังไม่หายไปจากใจของเคนซาคิ แม้ในระหว่างเขาคุยกับลูกน้องในห้องทำงานในขณะนี้

“ภูมิหลังของกนโดซึ่งถูกฆ่าตาย” เคนซาคิพูด “มีประวัติอาชญากรรมมาแล้วสี่คดีใช่ไหม”

“ใช่ครับ มียาเสพติดในครอบครอง เสพยา และโจรกรรม หมอนี่ ก่อคดีซ้ำซากตามแบบฉบับคนติดยาเลยนะครับ”

เรียกอีกอย่างว่ากากเดนมนุษย์ เคนซาคิคิด คนติดยามีชีวิตอยู่ในสังคมชั้นต่ำ พวกนี้สมควรตายแล้ว ในใจของเคนซาคิสมน้ำหน้าผู้ตายซ้ำ เขาารู้สึกว่าหากไม่คิดแบบนี้คงไม่อาจลบเลือนความหวาดกลัวซึ่งฝังหัวร่างได้ “การขโมยศพเกี่ยวข้องกับที่ศพของกนโดกลายเป็นศพไม่น่าเปื่อยชนิดที่สามหรือเปล่าล่ะ”

“เป็นไปได้ไหมครับว่า การที่ศพของกนโดถูกพบในสภาพไม่น่าเปื่อยนั้นผิดกับเจตนาของคนร้าย และในศพมีบางอย่างบ่งบอกข้อเท็จจริงที่ซ่อนอยู่ในคดีแท่งกันตายครั้งนี้ จึงต้องขโมยมันออกไปก่อนจะมีการชันสูตรพลิกศพ”

“ถ้าอย่างนั้นแสดงว่าต้องมีใครร่วมมือกับโนซากิ คนค้ายาบ้านั้น”

“ใช่ครับ ปัญหาอยู่ตรงนี้แหละ โนซากิถูกจับกุมแล้ว แต่การสืบสวนของสถานีตำรวจไซฟูเหนือระบุว่าไม่มีโอกาสมีผู้ร่วมก่อคดีเลย”

เคนซาคิคิดเล็กน้อย และสรุปว่าไม่น่าเป็นไปได้ “มันแปลกอยู่นะ ซัดๆ ชอบกล”

“ครับ” โคซากะพูดท่าทางเสียตาย เขาหยิบสมุดบันทึกมาดูแล้วพูดต่อ “ผมตรวจสอบเรื่องความผิดปกติทางจิตประเภทที่บ่งบอกความสนใจหรือชื่นชอบศพด้วยครับ ได้ยินว่าบางประเภทมีอาการฉวีบริตอยาก

ร่วมเพศกับศพเรียกว่าเนโครฟีเลีย แต่กนโดเป็นผู้ชาย คนร้ายจึงไม่น่าใช่คนประเภทนี้”

“ก็คงใช่” เคนซากิรู้สึกหดหู่พลางวางมือบนแป้นคอมพิวเตอร์ แม้จะเป็นคดีประหลาดซึ่งหาแรงจูงใจไม่พบ แต่เขาพิจารณาสิ่งที่ควรพิจารณาไปหมดแล้ว ทำงานในฐานะแผนกตรวจสอบวินัยเท่าที่จะทำได้แล้ว “อย่างน้อยก็ไม่มีอะไรให้สงสัยว่าตำรวจอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการขโมยศพที่มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ อย่างนั้นใช่ไหม”

“ครับ ไม่มีหลักฐานอะไรเลย”

เคนซากิเริ่มเคาะแป้นพิมพ์ โคซากะนั่งเงิบ รอผู้บังคับบัญชาพิมพ์ตัวอักษร

“กนโดผู้เสียหาย และโนซากิผู้กระทำผิด ทั้งสองไม่มีญาติพี่น้องเป็นตำรวจ”

“ใช่ครับ”

เคนซากิพิมพ์ข้อความใส่คอมพิวเตอร์อีกครั้ง หลังจากตรวจเช็คตัวอักษรแล้วเขาจ้องหน้าจออยู่ครู่หนึ่ง ไม่น่าจะมีปัญหา ดูเหมือนถึงเวลาที่แผนกตรวจสอบวินัยต้องวางมือจากคดีนี้แล้ว

เคนซากิเขียนบทสรุปลงในรายงาน

“จากเหตุผลข้างต้น ขอสรุปว่ามีความเป็นไปได้น้อยที่ตำรวจจะเป็นอาชญากรในคดีนี้ และสมควรให้คดีนี้อยู่ในความดูแลของกองสืบสวนสอบสวน สถานีตำรวจโงกุตามะแห่งสำนักงานตำรวจนครบาล ในฐานะคดีโจรกรรมทั่วไป ลงชื่อ รองสารวัตรเคนซากิ ซาโตชิ หัวหน้าแผนกตรวจสอบวินัย ประจำกองทะเบียนพลที่ 1 สำนักงานตำรวจนครบาล”

การสืบสวนคดีศพหายโดยแผนกตรวจสอบวินัยจึงปิดฉากลง



เมื่อวันหนึ่ง ยางามิ โทชิฮิโกะ นักต้มตุ๋นตัวฉกาจ
แถมไบหน้ายังบ่งบอกว่า นี่แหละวายร้ายตัวจริง
อยากกลับตัวกลับใจ โดยเริ่มต้นจากบริจาคไขกระดูก
ให้แก่ผู้ป่วยมะเร็งเม็ดเลือดขาว

ระหว่างเตรียมจะทำความดีครั้งแรกในชีวิต
ก็เข้าไปพัวพันกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องสุดอำมหิต
ซึ่งสภาพศพสดของตรงกับตำนานในยุโรปยุคกลาง
“เกรฟดิคเกอร์” หรือ “คนขุดสุสาน” ที่สังหารเหยื่อ
อย่างเหี้ยมโหด เช่น เผาทั้งเป็น หรือ ต้มในน้ำเดือด

เกมไล่ล่าเริ่มต้นโดยที่ตัวเขายังจับต้นชนปลาย
ไม่ถูก แต่เพื่อผู้ป่วยที่รอความช่วยเหลือ เขาต้องเอาชีวิต
รอดจากเงื้อมมือของกลุ่มนักล่าปริศนานี้ให้ได้

ฉบับภาษาไทยตีพิมพ์ครั้งแรกในชื่อ คนขุดสุสาน
โดยสำนักพิมพ์ JBOOK

นิยาย

SN 0014

ISBN 978-616-448-021-6



9 786164 480216

260.-



www.booktime.co.th

@DaifukuPUB